

John Baxter nam zijn besluit toen hij met zijn familie het ziekenhuis verliet.

Elaine had met hem en met de andere familieleden uren vol diep verdriet en innige liefde meegemaakt. Daardoor was er een verbondenheid ontstaan zoals bij geen enkele andere gebeurtenis die ze samen hadden beleefd. Hij hield haar hand vast terwijl ze in stilte naar de auto liepen. Over een paar uur zouden ze allemaal bij elkaar komen in de Baxter-woning om met elkaar te eten. Ze hadden er behoefte aan om samen te zijn, hadden er behoefte aan om met elkaar te delen hoe het korte leven van de kleine Sarah, zijn kleindochter, hen had geraakt en veranderd.

Maar ondertussen kon hij het gevoel diep vanbinnen niet van zich afzetten, de overtuiging dat hij Elaine niet alleen op dit soort momenten in zijn leven wilde, maar altijd.

Elaines auto stond vlak bij die van hem, maar voordat ze instapte, bleef ze staan. 'Wat ben je stil.'

Hij glimlachte en voelde zich rustiger worden. Hij was uitgeput, maar niet langer wanhopig. Niet na wat hij de afgelopen middag had meegemaakt in de ziekenhuiskamer van zijn dochter. 'Ik ben gewoon aan het nadenken.'

Elaine zou met hen mee-eten, maar ze ging eerst een paar uur naar huis. Ze hadden allemaal wat tijd voor zichzelf nodig.

De blik in haar ogen maakte hem duidelijk dat ze de hele dag op de parkeerplaats zou blijven staan als ze hem daarmee kon helpen. ‘Wil je erover praten?’ Ze hield haar hoofd schuin, haar ogen stonden meelevend.

John merkte dat de warmte die hij in zijn hart voelde ook zijn ogen bereikte. ‘God is bezig om duidelijk te maken dat ik je heel hard nodig heb.’

Ze keek verrast en ontroerd en zelfs een beetje verlegen. ‘Dat is fijn.’

‘We hebben het er later nog over.’ Hij omhelsde haar en ze zeiden elkaar gedag.

Eenmaal alleen in zijn auto begon zijn beslissing vastere vorm aan te nemen. Het beeld dat hij van de toekomst had, veranderde erdoor. De rit naar huis leek langer te duren dan anders en werd gekenmerkt door een nieuw soort emotie en door een gevoel van eenzaamheid. Hij ging het oude huis binnen, maar in plaats van de sleutels op het aanrecht te leggen, bleef hij staan en leunde tegen de deurpost. Elke centimeter van het huis bevatte nog altijd herinneringen aan Elizabeth, zoals dat altijd het geval zou zijn. Hij liep naar de slaapkamer en weifelde bij haar foto op zijn ladekast. ‘Je was bij ons vandaag, lieve schat. Dat voelde ik.’

Hij greep de ladekast vast en zijn gedachten dwaalden af naar eerder die dag. Voordat hij was weggegaan uit het ziekenhuis, had Ashley hem Coles tekening laten zien. De inspanningen op papier van zijn achtjarige kleinzoon hadden hem de troost geboden waar hij zo’n behoefte aan hadden dat gold ook voor Ashley en haar man Landon. Niets was toepasselijker dan de tekening van Elizabeth in de hemel, waar ze de kleine Sarah vasthield, voor haar zorgde totdat ze allemaal weer samen zouden zijn.

Hij liep naar het klaptafeltje dat hij bij het voeteneind van zijn bed had neergezet. Elizabeths met de hand geschreven brieven lagen verspreid over het tafelblad, wat beter geordend

dan eerder en aan één kant lag een stapel die al gekopieerd was. Dit vertrek was te klein geworden voor deze hele onderneming en hij wilde alles later die avond naar de eetkamer verplaatsen. Als hij alles had gekopieerd, zou hij zes stapels brieven hebben – een voor al zijn kinderen. Bij elke vergeelde brief die hij voorzichtig geopend en herlezen had, was hij doordrongen geweest van Elizabeths aanwezigheid, waardoor hij haar meer dan ooit miste. Maar nu lag het emotionele karwei dat met uiterste precisie moest worden uitgevoerd bijna achter hem. Hij was er bijna klaar voor om de brieven in plakboeken te doen en aan zijn kinderen te overhandigen. Hij was ervan overtuigd dat er iets schuilging in Elizabeths woorden wat voor al zijn volwassen kinderen een grote verandering zou betekenen.

Ook al was later die week de begrafenis van de kleine Sarah gepland, hij zou zijn energie in de brieven stoppen. De tijd was er rijp voor en hij zou er goed aan doen. Als hij daarmee klaar was, dan kon hij die periode eindelijk op een goede manier afsluiten. Dan had hij eindelijk alles doorgenomen wat de vrouw van wie hij nog steeds zoveel hield had achtergelaten. Hij had er behoefte aan om die periode af te sluiten, omdat hij een uur geleden een besluit had genomen. Het besluit dat hij binnenkort de stap zou zetten waarvan hij zeker had geweten dat hij die nooit zou zetten.

Hij zou Elaine Denning vragen om zijn vrouw te worden.

Dayne Matthews greep de houten balustrade van de veranda vast en keek naar het water in de verte. Ondanks al het verdriet van eerder die dag verspreidde de zon een deken van licht over Lake Monroe. Binnen in hun huis aan het meer hoorde hij de zachte stem van zijn vrouw Katy. Ze had haar impresario weer aan de lijn, maar probeerde het gesprek kort te houden.

Dit was geen dag voor zakelijke gesprekken.

Hij kneep zijn ogen half dicht tegen de schittering van het water en zijn blik dwaalde naar de felblauwe lucht. Hij had op door de jaren heen heel wat rollen gespeeld in Hollywood, heel wat gevoelens overgebracht en die ook bij anderen gezien op het witte doek. Maar de kracht en het geloof van zijn zus Ashley had hij nog nooit meegemaakt.

De gebeurtenissen van de afgelopen uren kwamen weer tot leven: het telefoontje van John Baxter, zijn vader, die hun vroeg om snel te komen en hoe hij zich had gevoeld toen hij Ashley's kamer in het ziekenhuis binnenliep. Zijn familie – Brooke, Kari, Erin en Luke met hun partners en kinderen, de mensen die hij tot voor kort had moeten missen in zijn leven – had zich om Ashley's bed geschaard. Ze hadden alle ruimte die beschikbaar was in beslag genomen.

Uiteraard hadden Ashley en Landon al maandenlang geweten dat hun ongeborn kindje niet langer dan een paar dagen in leven zou blijven. In dat opzicht was anencefalie meedogenloos. Het wonder waar iedereen om had gebeden, bestond niet uit een onverklaarbare genezing, maar uit alles wat er vandaag was gebeurd in de paar korte uren van Sarah's leven.

Achter zich hoorde hij de hordeur en hij keek over zijn schouder. Zelfs op een dag met zoveel verdriet was er in zijn hart nog altijd ruimte voor het vertrouwde gevoel van verwondering. Katy Hart was echt met hem getrouwd. Ze had haar rustige leventje in Bloomington in Indiana vaarwel gezegd om zich bij hem te voegen op de tocht die hij als beroemdheid in alle openbaarheid aflegde.

Het was nu alleen zaak om die tocht tot een goed einde te brengen.

Hij draaide zich om en stak zijn armen uit. 'Kom eens even.'

Ze liep met trage, gelijkmatige passen, haar blik was verloren en terughoudend, alsof het korte leven en de daaropvolgende dood van hun nichtje Sarah haar volledig hadden uitgeput. Bij hem aangekomen, sloeg ze haar armen om zijn middel en ze

legde haar hoofd op zijn schouder. Lange tijd was het enige geluid de schreeuw van een eenzame havik in een verre boom.

Uiteindelijk slaakte Katy een diepe zucht en zette ze een stap naar achteren, zodat ze hem kon aankijken. 'Het gaat ons lukken toch, Dayne?'

Hij ging helemaal op in haar aanraking, in de tedere klank van haar stem. 'Wat precies?'

Ze zuchtte. In haar blik was zowel angst als vastberadenheid te lezen. 'De komende vier weken gebruiken om tot het besef te komen wat er echt toe doet. Voordat de buitenwereld probeert om ons weer uit elkaar te drijven.'

Vier weken. Dat was de tijd die hen nog restte om te genieten van het leven dat hier in Bloomington zo normaal leek. Om te genieten van hun huis aan het meer en de redenen te overdenken waarom ze verliefd waren geworden. Maar vier weken. De frustratie nam snel bezit van hem en de mooie gevoelens ebden een beetje weg. Hij vermande zich en keek heel even langs haar heen naar de heuvels achter hun huis. Wat had hem beziel, dat hij haar had aangemoedigd om samen met hem in een film te spelen? Alsof de tabloids nog niet genoeg hadden om van te smullen, zou over minder dan een maand de eerste aflevering van het realityprogramma worden uitgezonden over hun belevenissen tijdens de opnames. Zowel het programma als de film waren verplaatst en zouden niet in januari, maar al in het najaar te zien zijn. Zijn impresario had de wijziging aan hen uitgelegd. 'Op dit moment staan jullie tweeën in het middelpunt van de belangstelling. Dat weten de studio's ook.' Iedereen die dacht ervan te kunnen profiteren, rekende op de onenigheid tussen Dayne en Katy. De koppen in de bladen hadden voor hen bijna het einde betekend.

Maar dat was voordat ze weer waren thuisgekomen in Bloomington. Hier konden ze opnieuw van elkaar houden en was dat even natuurlijk als ademen. Tussen de uitgestrekte weilanden, de golvende heuvels en de vergezichten was de liefde er

weer. Als een zomers briesje dat hen had overspoeld en hen verzekerde dat alles goed zou komen. En dat kon toch ook niet anders, in het gezelschap van de Baxters was Dayne omringd door meer liefde dan ooit.

‘Je geeft geen antwoord.’ Katy’s blik verzachtte en er was nu ook verdriet in haar ogen te zien.

Hij streek met zijn wang langs de hare. ‘Waren het maar vier hele jaren.’

‘Of meer.’ Katy liet haar hoofd opnieuw op zijn schouder rusten. ‘Er is geen ontkomen aan, hè?’

Ze doelde op de films die voor de deur stonden. Het feit dat zij over een paar maanden naar Londen zou vliegen en hij naar Cabo San Lucas in Mexico. Ze zouden tien weken lang van elkaar gescheiden zijn om aan hun verplichtingen te voldoen, terwijl de bladen zich op hen stortten. Hij voelde zijn stemming versomberen.

‘O, Katy.’ Hij hield haar dicht tegen zich aan. De vage geur van haar parfum, van haar huid, drong tot hem door en leek de ernstige toon van hun gedempte stemmen te versterken. ‘Misschien ooit. Als het er allemaal op zit.’ Hij begon er niet over en zij ook niet, maar stel dat ze het niet zouden redden tot aan die dag in de verre toekomst? Stel dat hij helemaal werd opgeslokt door de wereld waarin hij leefde en zij door háár wereld? En stel dat ze zo ver uit elkaar werden gedreven dat ze de beloftes uit het oog verloren die ze elkaar op het strand aan de Riviera Maya hadden gedaan, iets wat nu jaren geleden leek?

Ze hadden het vaak over de toekomst, vooral nu ze thuis waren vanuit Los Angeles. Over de dag waarop ze Hollywood, het acteren en alle facetten van hun leven als beroemdheid, vaarwel zouden zeggen. De dag waarop ze zich definitief in Bloomington zouden vestigen en misschien het Christelijk KinderTheater, dat Katy zo miste, nieuw leven in konden blazen. Ze zouden wandelingen maken langs de oever van Lake Monroe, op zondagavond bij de Baxters eten en zelf kinderen hebben. Het

beeld dat Dayne voor zich zag, werd steeds duidelijker en drong door tot in elke vezel van zijn lichaam, want iets mooiers kon hij zich niet voorstellen.

Maar voor het zover was, moesten ze eerst de strijd aangaan, de strijd die ze zichzelf op de hals hadden gehaald door in te stemmen met het realityprogramma. *For real* was bedoeld als een witte vlag. Een manier om zich gewonnen te geven tegenover de paparazzi zonder daarbij volledig te worden opgeslokt. Maar de fotografen en filmploegen waren niet op zoek geweest naar scènes van een gelukkig stel toen ze op de set waren neergestreken. Vanaf het begin waren ze bezig geweest deining te veroorzaken, probeerden ze te zorgen voor koppen waar de twijfel en de ontrouw van afspatte.

En het programma was nog niet eens uitgezonden.

Dayne kuste haar op haar voorhoofd. ‘Wat had je impresario te melden?’

‘Hij wilde er zeker van zijn dat ik een paspoort heb.’ Ze klonk moe. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat ik er uiteraard een heb. Vanwege onze bruiloft.’

Heel even leek alles om hen heen te vervagen en leek het wel of Dayne tot diep in haar ziel kon doordringen. Hij zag haar zoals hij haar eerder had gezien, voor alle spanningen van de afgelopen paar maanden. ‘Het was prachtig, hè?’

Ze glimlachte. ‘Soms zie ik het allemaal weer levensecht voor me. Dan lijkt het allemaal zo echt dat ik de zee kan ruiken.’

Hij wreef met zijn gezicht langs dat van haar. ‘Jammer dat jouw film niet in Cabo kan worden opgenomen.’

De zon begon onder te gaan en de veranda werd van lieverlee in schaduw gehuld, net alsof de problemen die in het verschiet lagen, werden onderstreept. ‘Het is een beetje lastig om de Big Ben vanuit Cabo te filmen.’

‘Dat is zo.’ Hij legde zijn handen aan weerskanten van haar gezicht en drukte zijn lippen op de hare. Het was een intense kus, met een schroom die voortkwam uit de spanning van de

afgelopen weken. Maar er vlamde een hartstocht op die geen grenzen kende; na een tijdje veranderde hun ademhaling en in haar ogen was te lezen hoe ze zich voelde.

‘Ik hou van je, Dayne.’ Haar gefluisterde woorden waren in tegenspraak met de intensiteit van haar gevoelens, met de manier waarop haar lichaam reageerde op het zijne.

Zelfs in de moeilijkste periodes van hun huwelijk was het lichamelijk gezien tussen hen bijna altijd goed – een geschenk van de God in wie ze allebei geloofden. De God die Dayne in zijn gebeden had gesmeekt om ervoor te zorgen dat ze de komende maanden bij elkaar zouden blijven, ook als het misschien gemakkelijker zou zijn om er de brui aan te geven.

‘Ik ook van jou.’ Hij hield haar nog dichter tegen zich aan. ‘Je moet dat altijd tegen me blijven zeggen, goed? Dan doe ik dat ook.’

Katy aarzelde. ‘Ik zal... ik zal het altijd blijven zeggen.’ Ze kuste hem opnieuw en ging met haar mond naar zijn oor toe. ‘Zullen we naar binnen gaan?’

Hij slikte en vlocht zijn vingers door die van haar. Terwijl ze naar binnen liepen en via de keuken en de gang naar hun slaapkamer gingen, was Dayne nog altijd niet overtuigd van de toekomst waar ze van droomden. Maar voorlopig hadden ze iets anders, iets wat er voor het moment misschien meer toe deed.

Ze hadden vier weken samen.

2

Ashley Baxter Blake hield Landons hand stevig vast terwijl ze het zonlicht in stapt en hoorden hoe de automatische deur van het ziekenhuis achter hen dichtschoof. Het leek wel of er een week verstreken was sinds Landon haar in allerijl hiernaartoe had gebracht omdat de weeën waren begonnen. Maar de prachtige, vreselijke momenten die verbonden waren met het leven en de dood van hun dochttertje hadden pas de dag ervoor plaatsgevonden.

Het was augustus en de zon verwarmde haar gezicht, maar Ashley begon te rillen. ‘Het doet pijn, Landon... zo ontzettend veel pijn.’

Landon verstevigde zijn greep om haar middel, maar hij vroeg niet of ze zich nader wilde verklaren. Ze wist dat hij zich precies zo voelde.

Ashley probeerde zich goed te houden, maar ze had de neiging om op het trottoir te gaan zitten en te huilen. Ze stond op het punt om tegen Landon te zeggen dat ze dit met geen mogelijkheid aankon. Dat ze het niet zou redden om naar hun auto te lopen met armen die zo leeg waren dat ze pijn deden, toen een kleine vierdeursauto tot stilstand kwam.

Voordat Ashley zich kon bewegen, met haar ogen kon knippen of kon ademhalen, sprong de bestuurder naar buiten.

Hij holde voor zijn auto langs naar de hal van het ziekenhuis. Ashley en Landon keken hem na en terwijl ze dat deden, zagen ze waarom de man zo'n haast had. Achter de glazen deuren zat een jonge vrouw in een rolstoel, haar gezicht was een grote glimlach. Ze hield een in pastelkleurige dekentjes gehuld bundeltje dicht tegen zich aan.

Een pasgeboren kindje dat voor het eerst naar huis ging. Zoals de kleine Sarah van Ashley en Landon voor het eerst naar huis had moeten gaan. Het lukte Ashley niet om haar blik af te wenden. Ze zag hoe de man een karretje pakte dat was volgeladen met roze bloemen, met ballonnen waarop *Het is een meisje* stond en met allerlei andere cadeaus. Ze keek toe hoe de verpleegkundige de rolstoel door de deuren naar buiten duwde. Ze waren alle drie een en al glimlach.

De man nam de baby voorzichtig in zijn armen en droeg haar naar de gereedstaande auto, op nog geen meter afstand. Hij ging uiterst omzichtig te werk, legde de baby in het autostoeltje en trok de gesp en de riemen behoedzaam over haar hoofdje. De verpleegkundige hielp de vrouw overeind en de kersverse ouders, die zich helemaal niet bewust waren van de aanwezigheid van Ashley of Landon, maar alleen van hun geliefde dochttertje, namen plaats in de auto.

Ashley voelde de tranen prikken toen het gezinnetje wegreed. Haar ogen waren vochtig toen Landon haar over de parkeerplaats vergezelde, een helling over, langs twee rijen auto's naar de SUV die ze een week voor de geboorte van de baby hadden gekocht. Landon had tegen haar gezegd dat de wagen een manier was om verder te kijken dan de ophanden zijnde geboorte en het overlijden van hun dochttertje. Een manier om te denken aan al die keren dat ze zouden gaan kamperen of visen, nu ze een gezin met jongens hadden.

Maar gedachten aan de toekomst veranderden niets aan hoe Ashley zich voelde, ze brachten geen sprankje licht in de duisternis. Ze deed haar ogen dicht en voelde hoe de warme tra-

nen over haar wangen stroomden. Bloomington was niet zo heel groot. Als Sarah zou zijn blijven leven, was ze misschien naar dezelfde peuterspeelzaal gegaan als het baby'tje dat ze net hadden gezien. Wellicht waren de meisjes samen op voetbal gegaan of hadden ze in hetzelfde groepje cheerleaders gezeten. Misschien waren ze hartsvriendinnen geworden.

Ashleys hart brak en ze sloeg haar armen om zich heen. Ze was niet veel aangekomen tijdens haar zwangerschap en door haar betrekkelijk platte buik voelde ze zich nog ellendiger. Ze liet zich op de passagiersstoel zakken en leunde tegen Landon. 'Ik mis haar zo ontzettend.' Haar stem brak. 'Ik heb haar maar een paar uur vast kunnen houden.' Ze bracht haar armen iets omhoog, wist nog precies hoe ze gisteren haar kleine dochtertje had vastgehouden.

'God is zo goed.' Landons stem klonk schor. Hij had niet veel gezegd, maar dat kwam alleen omdat hij het duidelijk ook zo moeilijk had. 'Ze had maar een paar uur, maar er is in zo'n korte tijd nog nooit zoveel van een kindje gehouden.'

Er verscheen een glimlach rond Ashleys lippen, ook al bleven de tranen komen. 'Het was een wonder dat ze er zo gezond uitzag, dat iedereen er was om ons bij te staan.' Ze snuffte. 'Dat zal ik nooit vergeten.'

'En God zal iets doen met haar leven. Daar moeten we op vertrouwen.'

Ashley knikte. Dat geloofde zij ook. Hoe groot de pijn ook was door het verlies van Sarah, Ashley twijfelde niet aan God. Tijdens haar zwangerschap had God haar er verschillende keren in een zachte fluistering aan herinnerd dat ze naar Hem op zoek moest gaan. En vervolgens, in Sarahs laatste uur, was Cole er geweest, haar oudste zoon. Hij had in haar oor gefluisterd dat hij een tekening had gemaakt van Ashleys moeder in de hemel, die de kleine Sarah stevig tegen zich aan hield.

Zelfs vanochtend nog, voordat Landon haar was komen ophalen, had Ashley gemerkt dat God zich tot haar richtte. Ze was

sinds het overlijden van haar moeder nog niet zo verdrietig geweest en had haar bijbel gepakt, die op het nachtkastje in haar kamer lag. Daarna had ze Psalm 46 had opgezocht. Bijna aan het eind las ze de regels die haar al vaker hadden geholpen. De regels die ze al zo lang niet gelezen had. *Staak de strijd en erken dat ik God ben, verheven boven de volken, verheven boven de aarde.*

Op dit soort momenten verlangde God niet van Ashley dat ze gelukkig was of met een glimlach op haar gezicht rondliep. Hij verlangde alleen maar van haar dat ze rustig bleef, dat ze de strijd staakte en beseftte dat ze niet overal een antwoord op hoefde te hebben, omdat God zelf die allemaal paraat had. *Staak de strijd en erken dat ik God ben...* Ja, ze geloofde nog steeds.

‘Ash...’ Landons stem klonk kalm en teder. ‘We moeten gaan. Cole en Devin zijn thuis, met je vader.’ Hij kuste haar kruin. ‘Gaat het?’

Ze knikte en wreef met de rug van haar handen over haar gezicht. Ze rechtte haar rug en met het kleine beetje energie dat haar nog restte, trok ze de gordel om zich heen en maakte hem vast. ‘Als mam even iets anders wil doen dan Sarah vasthouden’ – Ashley richtte haar betraande ogen op de man van wie ze zo intens veel hield – ‘dan weet ik wel wie haar van haar zal overnemen.’

‘Wie dan?’ Hij stak het sleuteltje in het contact en wachtte.

‘Irvel.’ Ashley glimlachte bij de herinnering aan die lieve, innemende vrouw uit het bejaardencentrum Sunset Hills, Ashleys vriendin in de tijd ze daar werkte.

Landon grijnsde en zijn gezicht klaarde ervan op. ‘Denk je?’

‘Ja.’ Ze snuffte opnieuw. ‘Irvel en mam drinken een kop muntthee met elkaar en Sarah zal bij hen zijn.’

Het was een troostende gedachte en Ashley en Landon hielden dat beeld vast, hun in elkaar gevlochten handen vormden het enige contact dat nodig was tussen hen.

Ashleys vader had waarschijnlijk beseft hoe zwaar de rit naar

huis moest zijn geweest, want toen ze via de voordeur naar binnen gingen, was het stil in huis.

Cole stak zijn hoofd om de hoek van de keuken. Hij glimlachte aarzelend naar hen en stak heel even zijn hand op. 'Hoi.' Hij liep naar hen toe. 'Opa heeft Devin in bed gestopt om een dutje te doen. Hij zei dat dat misschien beter was. En Devin was moe.'

'Hoe is het, Coley?' Ashley stak haar armen uit. Ze sprak in stilte een kort gebed uit, dankte God dat haar zoons geen anencefalie hadden gehad. Dat ze hier waren, gezond en wel.

Cole kwam naar haar toe, iets langzamer dan gebruikelijk. Hij keek Landon aan. 'Gaat het goed met mam? Ik bedoel, mag ik haar een knuffel geven?'

Landon grinnikte zachtjes. 'Ze maakt het prima. Je kunt haar gerust een knuffel geven, makker.' Terwijl hij de woorden uitsprak, keek hij naar Ashley en ze wisselden een veelbetekenende blik uit. Ze maakte het niet prima en hij al evenmin. Misschien zou dat op een dag wel zo zijn, maar het zou nog heel lang duren voordat ze dat woord konden gebruiken en het ook echt zouden menen. Toch was het belangrijk om voor de jongens alles weer normaal te laten verlopen. Vooral voor Cole, die zo opmerkzaam was en zo bezorgd was om zijn hele familie.

Cole glimlachte opgelucht. Hij sloeg zijn armen om Ashley heen, langer dan anders. 'Je buik is al bijna weer dun.'

'Ja. Bijna.' Ashley glimlachte en ze streek met haar hand over Coles hoofd. Hij was allang geen baby meer, maar als hij haar een knuffel gaf dan wist ze weer hoe het had gevoeld toen dat wel zo was. Dat besef verzachtte de pijn die ze de hele ochtend al een beetje voelde.

Landon kwam naar hen toe en hij sloeg zijn arm om Coles schouders. 'Voel je je verdrietig?'

'Een beetje.' Cole tuurde door zijn wimpers naar Landon en vervolgens naar Ashley. 'We hadden vandaag eigenlijk een feestje moeten hebben voor Sarah en dan zou ik op haar moeten

letten, anders was Devin misschien te wild met haar. Ik wilde hem laten zien hoe je een grote broer moet zijn.' Hij dacht even na. 'Baby's zijn eigenlijk te klein om naar de hemel te gaan, vinden jullie niet?'

Ashley kreeg een brok in haar keel en met haar vrije hand wreef ze over haar hals. 'Dat vind ik ook. Veel te klein.'

'Maar,' Landon glimlachte breed, ondanks het verdriet in zijn ogen, 'ik weet wel zeker dat jij vanochtend heel goed voor Devin hebt gezorgd.'

Ze hoorden voetstappen vanuit de woonkamer komen en Ashleys vader kwam de hoek om. 'Hij heeft het geweldig gedaan.'

Cole begon te stralen bij het zien van zijn opa. 'Vertel maar hoe ik en Devin met die giga-legostenen hebben gespeeld en dat we de grootste brug van de hele wereld hebben gebouwd!'

'Het was zeker de allergrootste brug.'

'Hij was zo groot dat Devin erop wilde klimmen, maar ik heb tegen hem gezegd dat dat zo niet werkt, bij bruggen van lego.' Cole zette een stap opzij en grijnsde naar zijn opa. 'Toch?'

'Ja. Dat heb je tegen hem gezegd.' Ashleys vader woelde door Coles blonde haar en hij keek Ashley en Landon met bezorgde blik aan.

'Hé!' Er leek Cole iets te binnen te schieten. 'Ik ga even kijken of de brug nog heel is voordat pap en mam hem komen bekijken.' Hij stooft weg en was halverwege de eetkamer toen hij inhield en zachter ging lopen. Waarschijnlijk dacht hij eraan dat Devin nog altijd sliep. 'Dat ging veel te hard,' fluisterde hij. 'Sorry!'

Toen Cole buiten gehoorsafstand was, legde Ashleys vader een hand op haar schouder en ook een op die van Landon. 'Ik ga zo. Jullie hebben tijd met elkaar nodig.' Hij boog zich naar zijn dochter toe en kustte haar op de wang. Vervolgens richtte hij zich tot Landon. 'Jullie kunnen dit aan. Jullie geloof zal jullie erdoorheen slepen.'

Landon knikte. ‘En ik heb het gevoel dat de hele familie ons daarbij zal helpen.’

Nadat Ashleys vader was vertrokken, sloeg Landon zijn armen om haar heen en hij hield haar lange tijd vast. Ze hoorden Cole verderop in de speelkamer. Hij liep wat heen en weer, was blijkbaar aan het controleren of alle legostenen nog stevig op hun plaats zaten.

Ashley liet haar hoofd tegen Landons borstkas rusten. Ze was nog steeds zo moe. Over twee dagen zou de sobere, besloten begrafenis zijn, maar nu werd ze overmand door alleen al de gedachte aan al dat verdriet. ‘Denk je dat hij zich Sarah zal blijven herinneren?’ Ze keek op. ‘Over één jaar? Vijf jaar?’

‘Ik weet het niet.’ Landons blik was intens, nadenkend. ‘Maar die kleine meid zal bij ons blijven, bij ons saampjes... Ze zal deel van ons zijn totdat we haar opnieuw zien.’

‘Pal naast mijn moeder.’

‘En Irvet.’

Ashley glimlachte en vervolgens gingen ze naar Cole toe. In de tien minuten die volgden, verbaasden ze zich over de brug, die groter was dan Cole en Devin samen. Landon pakte zijn foto toestel en maakte wat foto’s. Niet lang daarna werd Devin wakker en met zijn vieren zaten ze in kleermakerszit op de vloer van de speelkamer, waar ze de brug afbraken en de stenen gebruikten om er een toren van te bouwen.

Af en toe was het Ashley bij het horen van alle vrolijke geluiden van hun gezin pijnlijk duidelijk dat er iets ontbrak.

De zachte, dierbare kreetjes van haar pasgeboren dochter.

De uitvaartdienst was kort en aangrijpend – net als het leven van de kleine Sarah. Ashley zat met Landon en de jongens op de voorste rij in de kerk en ze werden omringd door de rest van de familie Baxter. Alleen Ashleys vader nam het woord. Hij

las voor uit Psalm 139 – de verzen die erover gingen dat God een baby'tje al kende voordat het was geboren en dat alleen Hij een kind kon weven in de buik van de moeder. Hij verwees ook naar Jeremia 29:11, dat God plannen had voor Zijn volk.

‘Zijn grootse plannen voor Sarah overstijgen dit leven.’ Haar vader keek naar de gezichten op de eerste paar kerkbanken. Zijn ogen waren vochtig, maar hij glimlachte toch. ‘We kijken uit naar die prachtige dag waarop we allemaal samen zijn, thuis in de hemel. Waar we zelf kunnen zien welke plannen God had met ons dierbare meisje.’

Ashley richtte haar blik op de kleine witte kist, die bedekt was met in elkaar gevlochten rozen en gipskruid. De in tere lijnen uitgevoerde kist was zo miniem, zo hartverscheurend klein. Een seconde lang had Ashley de onweerstaanbare neiging om naar voren te lopen, het deksel op te tillen en haar dochtertje nog één keer in haar armen te nemen. Ze deed haar ogen dicht. *Sarah is daar niet. Ik weet dat dat zo is*, zei ze tegen zichzelf. *Help me, God. Wilt U ervoor zorgen dat ik haar in mijn moeders armen zie, zoals Cole haar zag?*

Ashley keek weer naar haar vader. Hij was zijn toespraak aan het afronden, zei dat God elke morgen nieuwe weldaden schenkt. Vervolgens stapte hij het podium af en nam zijn plaats naast Elaine weer in.

De organist speelde *Groot is Uw trouw* en daarna, toen de dienst voorbij was, reed iedereen naar de begraafplaats. De plechtigheid daar duurde maar een paar minuten en aansluitend – na elkaar met stille tranen te hebben omhelsd – ging iedereen naar zijn eigen huis. Ashley had besloten dat ze niet de energie had om met elkaar bij hen thuis te eten. Meer dan de begrafenis kon ze niet aan.

Uiteindelijk stonden alleen Ashley, Landon en de jongens naast Sarahs kist. Landon had Devin in zijn armen en zonder een woord te zeggen, stak hij zijn hand uit en hij raakte de rand

van de houten kist aan. 'Vaarwel, Sarah,' fluisterde hij. Daarna haalde hij voorzichtig één roos uit het bloemstuk en bracht die naar zijn gezicht. Hij sloot heel even zijn ogen en zijn gezicht was vertrokken van verdriet.

Ook Ashley pakte een roos en ze legde haar andere hand op de gladde bovenkant van de kist. 'Op een dag, meisje... op een dag zien we je weer.' Ashley merkte dat de tranen over haar wangen rolden, maar verder voelde ze zich lamgeslagen. Het enige wat ze wilde, was thuis zijn, met haar gezin. Weg van deze afschuwelijk verdrietige plek.

Cole had hen gadeslagen en met de punt van zijn schoen trok hij cirkels in het gras, alsof hij niet goed wist wat hij moest doen of zeggen. Maar nu liep hij naar de grafsteen naast de plaats die voor Sarah was gereserveerd. 'Hier ligt oma begraven, toch? Er staat Elizabeth Baxter.'

'Ja, Coley.' Ashley raakte zijn schouder aan. 'Hier zijn ze bij elkaar.'

Cole knikte. Hij staaarde een paar seconden lang naar de grafsteen, streek vervolgens met zijn vingers over het opschrift. 'Bij elkaar, net als in de hemel.'

'Dat klopt.'

Landon bad en met zijn vieren bleven ze nog een paar minuten. Daarna liepen ze naar hun nieuwe auto om naar huis te gaan.

Pas toen Landon en de jongens sliepen, begaf Ashley zich naar de kinderkamer. Eerder had Landon haar ertoe weten over te halen om even te gaan liggen en ze was erin geslaagd om een paar uur te slapen. Maar nu lukte dat niet meer. Wat zou deze nacht er anders hebben uitgezien als ze Sarah urenlang had kunnen wiegen, lachend om hun gebrek aan slaap.

Ashley liep op haar tenen door de gang langs Devins kamer. Voordat Sarahs ziekte was vastgesteld, hadden ze met een paar ideeën voor de babykamer gespeeld. Ze konden Devin en Cole

in één kamer onderbrengen – iets wat de beide jongens het liefst wilden. Maar het huis was al ouder, de kamers waren nauwelijks groot genoeg om een tweepersoonsbed en een kast te herbergen. Zelfs met een stapelbed zouden de jongens in die ene kamer op elkaar gepropt zitten.

In plaats daarvan hadden ze besloten om Ashley's schilderkamer te veranderen in een kinderkamer. Ze schilderde meestal in het huis van haar vader en ze kon haar schilderijen daarnaartoe verplaatsen. Op die manier zouden alle kinderen hun eigen kamertje hebben. Voor het eind van de derde maand van haar zwangerschap had Ashley de mandwieg uit de garage gehaald en hem schoongemaakt. Ze kwam de lakentjes met de pastelkleurige sierrand tegen die haar moeder haar bij Coles geboorte had gegeven. Ze deed al haar verf in dozen, zette haar ezel in de kast en mijmerde of de kamer blauw of roze zou worden.

Maar nadat ze hadden gehoord dat hun kindje een aangeboren afwijking had – ook al zei ze maand in, maand uit tegen zichzelf dat het om een foute diagnose ging of dat God voor een wonder zou zorgen – kon Ashley zich er niet toe zetten om in de kinderkamer aan de slag te gaan. Alsof ze ergens in haar onderbewuste wel beter wist. Er waren momenten dat ze naar de kamer ging en rondkeek, met haar blik onafgebroken op de prachtige wieg gericht en in de stille hoop dat haar dochtertje daar ooit zou slapen. Toen de feiten over Sarah pijnlijk duidelijk werden, had ze – net zomin als Landon – niet de kracht kunnen vinden om de wieg weg te halen.

Het was stil in huis. Nog steeds uitgeput van alle emoties van die dag liep Ashley het kamertje binnen en ze leunde tegen de muur. Ze waren van plan om de schommelstoel uit Devins kamer hier neer te zetten, omdat hij de extra ruimte dan kon gebruiken voor zijn speelgoed. Maar dat was er nooit van gekomen en nu zag de kamer er kil en eenzaam uit – alleen de mandwieg stond er.

Ashley liep ernaartoe en ging met haar vingers naar de kap met

sierstroken. Er welde verdriet in haar op en ze streek met haar vingers over het zachte flanelen lakentje dat over het dunne matras lag. De plek waar Sarah op dit moment had moeten slapen.

Ik kende haar nog maar net, God. Ashley staaarde naar de lege wieg. Maar ik mis haar zo ontzettend...

Ashley deed haar ogen dicht en ze zag het gezichtje van haar dochtertje voor zich – haar fijne gelaatstrekken, haar grote blauwe ogen, haar zachte lippen. Hoelang zou het duren voordat dit beeld van Sarah, de herinneringen aan haar van die ene dag, vervaagde en een verre droom leek? Ze hield haar adem in en heel even kon ze haar dochtertje bijna ruiken, haar zijdezachte huid bijna voelen.

Ik vertrouw op U, God; echt waar. Maar waarom zij? Waarom Sarah?

Ze werd verscheurd door verdriet, want ze kon de afstand tussen Sarah en haar op geen enkele manier overbruggen, niet in dit leven.

Ashley greep de zijkant van de wieg met beide handen vast en terwijl ze dat deed, klonk er diep in haar hart een stem, kalm en duidelijk. *Staak de strijd, dochter en erken dat ik God ben...*

De opluchting stroomde door Ashley heen en meteen kwamen er nog meer tranen. *Ja, Heer, wilt U me helpen om de strijd te staken? Me helpen om het te begrijpen?*

Opnieuw was de reactie onmiskenbaar. *Dochter, ik ben verheven boven de volken, verheven boven de aarde.*

Ashley liet de woorden tot zich doordringen, dacht erover na en er begon haar iets te dagen. Ze had zich niet speciaal gericht op het laatste gedeelte van het vers, alleen op het begin. Want meer hoefde ze op dit moment toch niet te weten? Alleen dat het volstond om de strijd te staken, dat God altijd God zou zijn en dat het aan haar was om de strijd te staken?

Maar nu leek de betekenis van het laatste deel van het vers opeens overduidelijk. Ze zag het tafereel in de ziekenhuiskamer heel helder voor zich. Haar hele familie had zich om haar bed geschaard en ze wist met zekerheid dat Sarahs korte leven en

haar vredige dood allerlei veranderingen teweeg hadden gebracht bij de mensen van wie ze hield. Wonderen die anders misschien niet gebeurd zouden zijn.

In die uren en op die plek leek het alsof de spanning tussen haar broer Luke en zijn vrouw Reagan volledig verdwenen was. Ze hadden zich aan elkaar vastgeklampt en aan hun dierbare kinderen Tommy en Malin. De onenigheid en de afstandelijkheid tussen Ashley en haar zus Brooke werden met elke foto die Brooke maakte minder. Met elke seconde dat ze aan het filmen was, met elke blik die ze – met de tranen in hun ogen – met elkaar wisselden.

En dan waren er natuurlijk haar oudere broer Dayne, die nog maar pas in hun leven was en zijn vrouw Katy. Wat de tabloids hun in de eerste maanden van hun huwelijk ook hadden aangedaan, hoe groot de spanning van het beroemd zijn ook was geweest – zoals ze in de kamer vol familieleden hadden gestaan en deelgenoot waren geweest van het korte leven van de kleine Sarah, twijfelde Ashley er niet aan of ze zouden het redden. Ze zouden het allemaal redden en dat zouden ze doen met liefde, met een lach en met het geloof dat elk moment in het leven waardevol is.

Dat zou Sarahs nalatenschap zijn. Maar nu, terwijl Ashley bleef denken aan het Bijbelvers, besepte ze dat het niet alleen Sarahs nalatenschap zou zijn, maar ook die van God. Bij het grote verdriet om het verlies van Sarah wilde God dat ze één ding begrepen: Hij was verheven boven de aarde. Terwijl om hen heen alle banden hechter werden, zou hun hemelse Vader boven hen verheven zijn. In het geval van Dayne en Katy – als ze de komende maanden de onvermijdbare aanvallen van de media wisten te overleven, dan zou God boven de hele wereld verheven zijn.

Precies zoals het Bijbelvers beloofde.

Er liepen rillingen over Ashley's armen en iets van haar verdriet werd vervangen door een overweldigende vreugde en

vastberadenheid. Vreugde om alles wat God een paar dagen geleden in de volle ziekenhuiskamer in gang had gezet. En vastberadenheid omdat ze opeens wist hoe ze het verdriet om het verlies van haar pasgeboren dochter te boven moest komen. Met de kracht van God zou ze de vrede stichter zijn in de levens die het meest waren geraakt door de paar uur dat Sarah bij hen was geweest. Ze zou zichzelf daarvoor opwerpen en zo veel mogelijk de helpende hand bieden. Ze zou bidden voor Luke en Reagan, voor Brooke en haar en voor Dayne en Katy en daarbij wist ze twee dingen heel zeker; God was verheven boven de aarde. En Sarahs dood zou niet tevergeefs zijn.